

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ
ORGAN OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

APARE DUMINECA

DIRECTOR:

Icon. Stavr. Dr. GH. CIUHANU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
STR. EMINESCU 18

Petrache — «Omul lui Dumnezeu» — Cuvântul P. S. Sale Episcopului Andrei* —

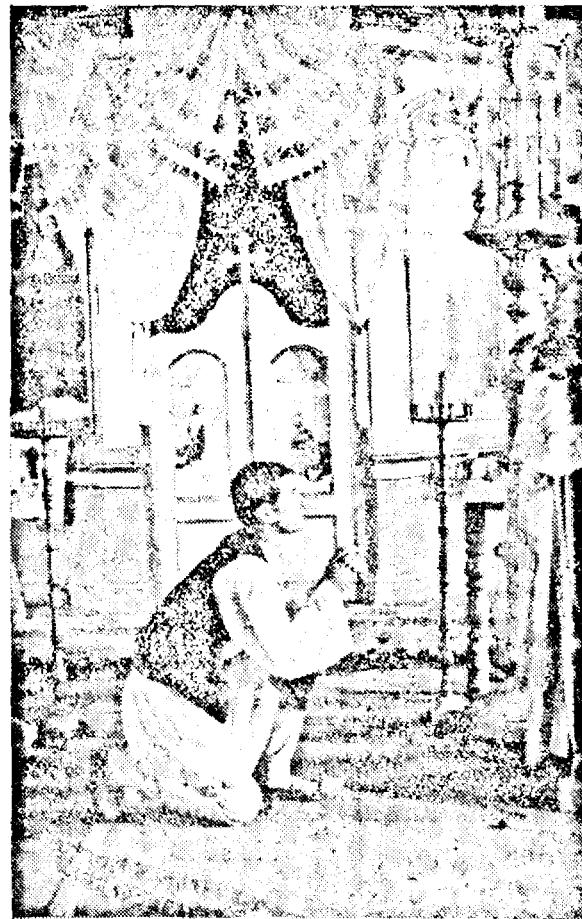
Iubiții mei fii sufletești,

Sunt nemângăiat că, din pricina unei boli, ce mă ține încă închis în casă, nu pot fi astăzi în mijlocul vostru, pentru a ne înălța împreună sufletele către Dumnezeu Tatăl.

M'am bucurat de vestea, că omul lui Dumnezeu, Petrache Lupu, vine în cuprinsul eparhiei mele. Nu l-am văzut cu ochii trupești; dar figura lui, blândă și cucernică, o văd mereu în fața ochilor mei sufletești. Nu l-am auzit grăind, dar judecând după cele auzite dela alții, eu cred, că el a văzut pe Dumnezeu.

Numai conștiința celor păcătoși ar vrea să pună prăpasie de netrecut între cer și pământ, între Dumnezeu și om. Eu cred că, între lumea de sus, și cea de jos, este un contact neîntrerupt. Dumnezeu mereu se cufundă în sufletele oamenilor, iar sufletul nostru mereu se ridică spre El. Sau credeți, că de sus ne vin numai ploaia, vântul și căldura soarelui? și că, dacă

cerul ne trimite aceste daruri ce rodesc pământul, acelaș cer ar fi închis când e vorba de hrana sufletului nostru? Ce grozavă greșală zace în gândirea păcătoșilor!

Nu, iubiții mei! Cerul stă în permanență deschis pentru noi. O singură condițiune ni se cere, ca să putem vedea pe Dumnezeu. A spus-o Mântuitorul, când a zis: „Fericiți sunt cei curași cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”. (Mat. 5 v. 8) Petrache Lupu este unul dintre aceia cari, având inimă curată, pot vedea pe Dumnezeu.

Să nu vă așteptați la vre-o predică științifică din gura lui. Graiul profetilor a fost totdeauna simplu, cuvintele lor puține, dar puterea graiului a fost mai tare decât tunetul.

Ioan Botezătorul nu spunea altceva decât: „Pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor”. Tot cu aceste cuvinte și-a început propovăduirea și Mântuitorul. Nici

dela Petrache Lupu nu veți auzi alte lucruri, însă spuse cu convingerea credinței care mulțumii. Curățenia vieții și puterea cerească împromutată graiului, sunt cele două semne, după

*) Trimis la Timișoara, pentru Duminica din 31 Ianuarie n. c., cătră adunarea de creștini în jurul lui Petrache Lupu dela Maglavit.

care veși putea cunoaște pe profesii cei adevărași.

În venirea simplului, dar curatului cioban în metropola bogatului Banat eu văd un semn ceresc. Îmi vin în minte cuvintele apostolului Pavel: „Dumnezeu și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să dea de rușine pe cele tari. Dumnezeu și-a ales pe cele de neam prost ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să dea jos pe cele ce sunt”. (I. Cor. I v. 27—28).

Apariția și predica lui Petrache Lupu pe pământul României are un adânc tâlc pentru vremurile tulburi de astăzi. Dumnezeu, care iubește poporul nostru pentru credința părinților noștri, ne grăiește prin el, zicându-ne: Popor românesc! nu te depărta de Biserica strămoși-

lor tăi. Când te vei despărți de altarul ei, ca pleava te vei pierde printre celelalte neamuri”.

Sămânța cea bună trebuie să cadă în pământ bun, ca să rodească. Ceice nu veși asculta cuvintele lui Petrache Lupu cu inima deschisă, smerită și primitoare de adevăr, nu veși avea nici un folos. Cu auzul veși auzi și nu veși înțelege, fiindcă cel viclean stă la pândă, pentru a vă smulge sămânța din inimă.

Deaceea eu rog pe Dumnezeu-Tatăl: să deschidă inima voastră spre credință, pentruca ceea ce se samănă azi într'ansa să rodească în voi fapte creștinești, spre viața cea de veci.

Cu arhierească binecuvântare.

Arad în 31 Ianuarie 1937.

† Andrei
Episcop.

Impresia mea despre Petrache Lupu

Am avut plăcerea să primesc eri, la aniversarea sosirii mele în Arad, în reședința mea pe Petrache Lupu. Mi se părea că-l cunosc de multă vreme. Figură simpatică, ce cucerește dela prima vedere. Trup firav, lipsit de grosolănia materiei. În ochii lui o putere adâncă. Privirea penetrantă. Vorbirea-i peltică se transformă în torent curat, irezistibil, când

glăsuiește mulțimei. E curat la gând și dulce la vorbă. Un copil de 28 ani, neprihănit de duh'ul lumii. Cunoscându-l, mi-am adus aminte de cuvintele Mântuitorului: „Adevăr grăesc vouă, de nu vă veși întoarce, ca să fiți ca pruncii, nu veși intra în împărăția cerurilor”.

Arad în 2 Februarie

† Andrei

Ciobanul Petrache dela Maglavit, în eparhia Aradului

Indiferent de: cine și pentru ce l-ar fi chemat incoaci, un fapt rămâne în afară de ori ce îndoială: Petrache Lupu — care, delângă turma sa de oi, a mers numai la București, la Patriarhul și la Regele Țării — și-a făcut cea dintâi apariție în afară, în eparhia Aradului. A venit, căci — după vorba sa — avea deslegare acum dela „Moșul”.

Pe pământul Ardealului, deci, el își pune piciorul mai întâi în Banatul nostru frumos, în care însă s'a sălășluit, adânc, păcatul mistuitor de suflete și de neam în aceeași vreme...

Facă Dumnezeu, ca mulțimea norodului bănăjean, adunat cu mare prisosință numerică la Timișoara, să fi prins, din ochii și din ființa ciobanului sfânt, fiorul cutremurător de suflete și să-l samene, fie care, pela vetrele lor...

* „Cioban” — „oi” și „apostolat”, ce minunată întru chipare, cu adânci rădăcini istorice în viață!

Cel dintâi olocaust sau jertfă a arderii de tot, pe lume, a fost mielul lui Avel, păstorul de oi.

Moise, proorocul eliberator politic din mâna Egiptenilor, a fost ales și trimis de Domnul, la misiune, când păștea turma de oi, a socrului său Iotor.

— „Rogu-mă, Doamne, nu sunt vrednic... slab de glas și zăbăvnic la limbă sunt eu”, a răspuns Moise.

— „Cine a dat gură omului? sau cine a făcut rău la auz și surd, văzător sau orb? au nu Eu, Dumnezeu? Și-acum mergi; și Eu voi deschide gura ta și te voi învăța cele ce vei grăi”.

Moise, apoi, s'a plecat poruncei de sus.

„Cu Dumnezeescul nor acoperit fiind găngavul, a spus legea cea scrisă de Dumnezeu”, așa cântă Biserica Răsăritului în cinstea celui dintâi profet și izbânditor național, care a fost de Dumnezeu Văzătorul Moise.

David, fiul lui Iesai, încă a fost chemat delângă turma de oi, a tatălui său. „Și s'a pogorât Duhul Domnului peste David din ziua aceea”, ridicat fiind împărat peste neamul său, profet și cântăreț sfânt și peste veacuri răsunător.

Așa-și alege Dumnezeu pe al Săi!

Proorocul Amos, trăitor cu optsute de ani înainte de Hristos, și el era păstor: „Păstor eram — zice el

(c. VII.) — scuturând dudu. Și m'a luat Domnul dela oi; și a zis Domnul către mine: *Mergi și proorocește asupra poporului meu Israil*."

Mântuitorul lumii s'a născut în preajma unui stau de oi. El, „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii", a fost, după propria Sa mărturisire, „Păstorul cel bun" (Io. X. 11).

...In șirul lucrărilor lui Dumnezeu pentru omenime, de ce n'ar încapa și ciobanul dela Maglavit!

Cu glasul slab și cu zăbăvnicia limbii s'apropie de Moise proorocul. Cu alegerea sa dintre ciobani, se așează aproape de proorocul Amos.

Nu toți proorocii au profetit sau spus înainte cele viitoare. Au fost și prooroci, a căror misiune a fost să trezească frica lui Dumnezeu în sufletele rătăcite și să le îndrepteze spre Dumnezeu.

In această privință, — cu stricăciunile fără de număr și fără de hotar, cari ne pustiesc sufletele, familiile și neamul — era tocmai vremea unui început de convertire, de masă și de conducători deopotrivă.

Ciobanul Petrache — „omul lui Dumnezeu" — care poate fi numit și „de Dumnezeu-Văzătorul", cum a fost și Moise și alții pușini aleși — îndeplinește, fără îndoială o chemare de sus.

Să ne plecăm înaintea Celui ce l'a trimis; iar solia, ce de sus ne vine prin slabul lui glas și zăbăvnicia lui limbă, s'o primim în suflete și s'o urmăm, trăindu-o!

Ținem să fixăm, că „Omul lui Dumnezeu" ajuns la Timișoara, a dorit mult să-l vadă pe P. Sa Părintele Episcop, aici acasă. A și sosit cu mai mulți însoțitori, la reședința episcopescă, Luni la ora șapte seara.

Lumea prinsese de veste, că va veni. Ca urmare, ceată mare de creștini, dornici de a-l vedea, s'au adunat încă de pela ora 4 d. m., în preajma reședinței episcopicești.

Sosit la reședință, cel prezenți din anturajul Prea Sfinției Sale, am asistat, răscoliiți sufletește, la mișcătoarea întâlnire, fără de nici o formă convențională: cu îmbrățișeri duhovnicești între cel doi „oameni ai lui Dumnezeu".

Ciobanul sfânt și a talmăcit bucuria duhovnicească de cele ce s'au făcut și a văzut la Timișoara, unde s'a remarcat și o miraculoasă vindecare a unui olog

vârstnic, bolnav de patru ani, care a mers apoi pe picioarele sale. La ceace Petrache a răspuns: De aici încolo vor mai urma (vindecările).

După o fugitivă și mică gustare la masa P. Sf. Sale, Petrache și a luat rămas bun, sărutând pe P. Sf. Sa și pe ceilalți preoți de față, cum o făcuse și la sosire. Apoi, sub poarta reședinței, înțesată de lume, urcând pe un scaun, li-a adresat celor prezenți câteva cuvinte, despre ce a fost vedenia sa minunată și dând îndemnuri din porunca „Moșului".

La plecare l-a binecuvântat și a atins cu mâinile sale pe acela, printre cari numai cu greu s'a putut stre-cora, spre leșire.

Apoi, urcat în mașină, a întors la Timișoara, unde era așteptat, de credincioșii de acolo și de bolnavii, pe cari n'ajunseser să i vadă pe toți.

A rămas înțeles cu P. Sf. Sa Părintele episcop, ca să vină, foarte bucuros, la o chemare a P. Sf. Sale, din nou la Arad, pentru o întrunire creștinească.

Va veni, căci acum are deslegare dela „Moșul", să propovăduiască și afară de Maglavit!

*

Noi vedem și simțim, că Petrache e trimisul lui Dumnezeu printre noi.

Dar acum, săvârșind o indiscreție, mai adăogăm despre dânsul câteva cuvinte ale altuia: din alt neam, de alta lege și din alta țară.

Celce scrie aceste șire, a primit din Germania — dela un cunoscut, al său, din scris — în toamna anului 1935, o scrisoare în care se făcea mențiune și despre „profeția" dela Maglavit. Celce-mi scrie șirele — în deosebire de alții, mai apropiați de noi, ca sânge și tradiție — crede în minunata apariție dela Maglavit. Și mă îndemna să cetesc în cartea proorocului Amos, părțile respective, despre profet și despre visiunile sale. Și se întreba, — crezând, și nicidecât indoindu-se (deși este protestant): „De ce, un simplu om credincios n'ar putea fi invrednicit, și în zilele noastre, de asemenea aparițiunii, pe cari le-au trăit un Amos, Isaia, Ieremia? Discuțiile domnilor medici și literați despre posibilitatea unor asemenea întâmplări sunt cu totul de prisos; și părerile lor nici nu trebuiesc combătute. Acum, văd,

se interesează de chestie și conducerea bisericească. Trebuie însă purtat de grije, ca nu cumva, pe urma acestei intervenții oficiale, dumnezeescul glas de sus (Die göttliche Stimme) din sufletul simplului cioban să înceteze într-o zi. Căci întotdeauna a avut loc o tensiune (o încordare) între *spirit* — care suflă unde el voește — și între *funcțiune* (*diregătorie*), între emoțiile și între manifestările religioase. Aceasta o dovedește întreaga istorie bisericească. După

toate acestea este de dorit din suflet, ca chemarea aceasta pentru convertire creștină să nu treacă fără de efect*.

Aceste cuvinte de mărturie și de bună urare pentru rostul ciobanului dela Maglavit o exprimă consilierul bisericesc din Heidelberg, domnul *Carol Arnold*, născut pe pământul României. Sper, D Sa îmi va ierta indiscreția, pe care o datoream de altfel misiunii ciobanului sfânt dela Maglavit.

Pr. Gh. Ciuhandu.

Ciobanul Petrache Lupu dela Maglavit la Timișoara

În dimineața zilei de 31 Ianuarie, mil de credincioși, înțesați pe peronul gării, așteptau cu emoții sosirea lui Petrache Lupu la noi.

Între cei ce așteptau erau preoții bisericii, în frunte cu P. C. Sa păr. protopop Dr. P. Țucra, generalul Apostolescu cu suita, Dr. Nicolae Table secretarul general al Municipiului, intelectuali, muncitorii și țărani sosiți din toate satele din apropiere.

— „Sănătate“ a fost salutul ciobanului — adresat mulțimii de pe peron — dela geamul vagonului.

Într-o clipă s'au rupt cordoanele susținute de jandarmi. — Cine a fost mai slab, a fost bucuros, că se poate da la o parte, să nu fie strivit.

Foarte simpatic ca înfățișare, Petrache Lupu, dela cea dintâi clipă, a cucerit. Vorba lui, ținuta lui, privirea, gesturile toate îi sunt doar expresia bunătății, sincerității, credinței.

După prima îmbrățișare și sărutare, dată generalului și celor din jur, Petrache Lupu, ajuns în sala de așteptare, a rostit tare cuvintele: „Credință și fapte bune iubește Dumnezeu“.

A fost apoi urmat de mulțime, care nu se sătura a-l atinge, a-l netezi haina, până la biserica din Cartierul IV, în care a intrat, s'a rugat și a rămas câteva clipe.

Convoiul — evaluat la multe mil de credincioși — a continuat apoi drumul spre Fabrica de bere, în sala mare unde au fost instalați bolnavii, sosiți din satele bănățene.

După vizitarea suferinșilor, s'a îndreptat spre biserica din Timișoara II, unde a asistat la serviciul sf. liturghii, săvârșit de P. On. Dr. P. Țucra, protopopul Timișorii, asistat de un mare sobor de preoți. Răspunsurile liturgice le-a dat corul „Speranța“. La priceasnă pr. M. Șora a rostit o cuvântare ocazională.

Multe praznice, serbări festive s'au desfășurat în sf. biserică de aici în ultimul deceniu. Dar o asemenea aglomerație de credincioși, cari să stărulască — peste orice piedică spre ușile bisericii — nu cunoaștem.

Ciobanul Petrache Lupu, intrat în altar până la prefacere, a ieșit în sala bisericii, pe solee, unde încă în decursul liturghiei, i-s'au adus bolnavi, să fie atinși de el.

După sfânta liturghie a rostit — din ușa bisericii, — cuvinte de îndemn credincioșilor, cari au grăbit apoi spre piața Unirii, unde era să se țină marea adunare. Nu știu dacă pe aceasta — cea mai largă dintre piețele Timișorii s'a îmbulzit vr'odată

atâta lume, — unde alături de: general, prefect, protopop, primar, profesori universitari, preoți, avocați și diferiți intelectuali — stau, într-o evlavioasă așteptare, burghezi, funcționari și mii de oameni năcăjiți.

Când a apărut Ciobanul Petrache pe tribuna ridicată în mijlocul pieții, mulțimea a rămas într-o adâncă tăcere.

Alături de el, a urcat P. C. Sa protopopul Dr. P. Țucra, care a dat cetire cuvântului arhieresc, de binecuvântare, din partea P. Sf. Sale Episcopului Andrei al Aradului.

A vorbit păr. Viorel Mihașlu capelan ppsc, în numele credincioșilor din Arad, d-l Dulemea, în numele comitetului Sf. așezământ dela Maglavit și dl. d rector al școlii „Biruința“, care avuse rol însemnat la venirea Ciobanului încoaci.

Într-o atmosferă de pietate, Ciobanul Petrache Lupu a rostit, cu un accent propriu, obicinuita cuvântare.

A stropit apoi cu apă mulțimea, care nu voia să se îndepărteze. Ciobanul Lupu a fost luat cu mașina și dus la masa dată săracilor de Reuniunea femeilor din Timișoara IV., apoi la cantina municipiului, tot din acel cartier.

După amiazi Ciobanul Petrache Lupu a vizitat bolnavii din oraș. Între familiile de intelectuali, la cari a fost chemat, pomenim pe ale dlor: Dr. Mihai Gropșian, Dr. Pavel Obădean, Dr. Antonie Bogdan, Dr. E. Grădinaru, Dr. Brudariu, Pr. Ardelean.

Pe când Ciobanul cerceta pe bolnavi pela casele lor, credincioșii umblau în toate direcțiile să-l dea de urmă, pela porțile caselor, unde credeau că se află sau că vine; ori se'ngămădeau în piața din fața prefecturii — unde vorbea — și unde el coborî mai de multeori pe zi, se ruga, punea mâinile peste ei, și-i stropia cu apă sfințită.

Și ce emoționante sunt, în simplitatea, lor rugăciunile lui:

— Doamne, dă-i sănătate. Doamne, iartă. Doamne, ajută. — Apoi îndemnuri ca acesta:

— Nu la Cioban să te gândești, ci la Dumnezeu! Roagă-te! — Mergi la biserică!

În seara zilei de 1 Februarie, în sala festivă, a școlii din Timișoara II-a rostit rugăciuni pentru o fetiță de 15 ani, care nu auzea și se zice nici nu vorbea. I-a făcut semnul crucii peste urechi, gură, față

Ca un iscusit pedagog, a fixat-o apoi cu privirea și i-a strâgat cuvintele: „tată“, „mamă“, „apă“, „popă“; iar fetița, spre nespusa fericire a mamei sale a rostit, greoiu dar la înțeles, după el cuvintele. Fetița e Iuliana Lucaciu, Timișoara II.

În cele trei zile, pe cari le-a petrecut în Timișoara, a odihnit foarte puțin. Nu e casă creștină, unde să nu fie dorit. Și el merge pentru că „Moșul“ „i-a spus să vestească oamenilor“.

În dimineața zilei de 3 Februarie a plecat spre Maglavit.

Pe străzi, în casele creștinilor, în b'rouri, în școli asta-i întrebarea:

— Ce crezi — ce zici de tânărul Cebzan, care na umblat patru ani, și a umblat fără cârghi? — Cum expliei? Ce zice de fata, care vorbește?

Petrache Lupu, credinciosul, bunul și slucerul Petrache, este omul lui Dumnezeu.

Timișoara II, la 3 Februarie 1937

Pr. Melentie Șora.
paroh. profesor.

Modificarea legii de organizare bisericească?

Consiliul Central Bisericesc a înaintat Congresului Național Bisericesc din toamna anului 1935 un proiect de modificare a *legii și statutului* pentru organizarea Bisericii noastre. În urma publicării acestui proiect de modificare, discuțiile în jurul eventualei modificări a legii de organizare bisericească au devenit tot mai vii și mai interze. S'au ocupat de această chestiune atât diferite corporațiuni bisericești, constituite în cadrele organizmului bisericesc, apoi asociațiunile Clerului din țară, cât și F.O.R.-ul mirenilor din Mitropolia noastră, precum și mai multe reviste și ziare bisericești și laice.

Firește, părerile sunt împărțite. Dar în general se pot constata mai ales două păreri, diametral opuse. Putem afirma, că deoparte întreaga obște bisericească: Clerul și mireni din Mitropolia noastră este, hotărât, pentru menținerea organizației bisericești actuale, „*răspingând orice încercări de a o modifica în principiile ei constituționale*“, după cum a hotărât Congresul Frăției Ortodoxe Române, în Congresul său ținut astă-toamnă la Arad. De altă parte, și mai ales Clerul parohial din vechiul Regat, prin a sa „Asociațiune generală a Clerului ortodox“ la Congresul dela Iași, cere cu orice preț modificarea.

Pe când însă noi ne am fixat poziția cu temeiuri solide, în Constituția Țării și în principiile constituționale ale organizației bisericești actuale, de cealaltă parte nu putem găsi, deși ne-am dat toată silința, un temei solid, unitar, clar și justificat prin doctrina fundamentală a Bisericii ortodoxe răsăritene.

Principial, nici noi nu suntem împotriva modificării legiului actuale, care, întocmai ca ori ce operă omenească și ca orice legiuire, nu poate fi considerată ca absolut perfectă și intangibilă. Astfel și Legea noastră bisericească poate fi modificată, aducându-i-se unele întregiri, cari să o facă mai perfectă. Totuși, discuțiunile de până acum nu ne-au putut convinge,

că am putea abandona trei principii fundamentale, cari stau la baza Legii actuale și anume: 1. *Raportul armonic dintre Stat și Biserică*, așa cum este fixat în Constituția Țării și în legea bisericească actuală, 2. *Canonicitatea*, întemeiată pe Sf. Scriptură, Sf. Tradiție și evoluția organismului bisericesc din timpurile primare și până astăzi, și 3. *Constituționalismul*, adaptat la principiile de bază ale organizației noastre bisericești de marele Mitropolit Andreiu Șaguna.

Orice propunere, care stă în concordanță cu aceste principii și care le ar întări și desvolta, poate fi binevenită. Nu putem să afirmăm însă acest lucru și despre propunerile Congresului dela Iași. Adevărat, că moțiunea Congresului afirmă, că propunerile sale le face cu scopul, ca „*să se dea o formă mai precisă raporturilor armonice dintre Stat și Biserică*“.

Cine nu dorește raporturi armonice între Stat și Biserică? Dar credem, că aceste raporturi la nici un caz nu se pot stabili prin unele dintre măsurile propuse, cari mai curând ar duce la raporturile anormale și la împiedicarea, ba chiar turburarea fără nici un rost, a vieții bisericești. Între aceste propuneri numărăm mai ales pe cele privitoare: la scoaterea școalelor teologice de sub autoritatea organelor eparhiale; la controlul efectiv al Ministerului Cultelor în ce privește aplicarea unitară a legiului bisericești; la verificarea și aprobarea chiar și a gestiunilor parohiale din partea aceluiaș Minister; precum și cea privitoare la reducerea numărului și drepturilor mirenilor din corporațiunile reprezentative bisericești.

Noi credem, că toate aceste chestiuni au fost rezolvate în modul cel mai nimerit prin actuala legiuire bisericească, atât în interesul Statului cât și în al Bisericii. O schimbare a normelor din vigoare în sensul dorit de Congresul dela Iași ar însemna o abatere dela principiile de bază menționate mai sus, fără

de cari nu ne putem inchipui o viață normală în sânul Bisericii noastre.

În numerele viitoare ale revistei noastre vom încerca să arătăm motivele, cari ne îndeamnă să avem aceeași convingere nestămutată, și despre care credem, că este convingerea unanimă a obștei bisericești din Mitropolia noastră, precum și a multor altor factori cu cădere din țara întreagă.

Un preot din eparhie.

Nici un glonț în vânt!

de Prot. Dr. Ștefan Cioroianu

În război, muniția este o sdravănă parte din energia unui neam, străformată în praf și în gloanțe; de aceea principiul armelor moderne este: Muniția nu trebuie risipită orbește, ci trimisă cu precizie, în capul dușmanului.

Acest principiu, al economisirii muniției, îl putem transpune, cu mult folos, și în viața spirituală. Apostolul Pavel numește risipa muniției sufletești „vorbire în aer”, „căci dacă o trimbiță va da sunet nehotărât, cine se va găti la resbel?”

Față de multele milioane ale societății creștine, preoții formează o tabără de foarte puține mii, — firește are rost să vorbim de întrebuințarea înțeleaptă a muniției spirituale.

Din cari motive superioare ale culturii creștine ar avea — în pastorația sufletelor — valabilitate numai mijloacele „negre”?

Întrebăm: Este, de fapt, calea unică și singura posibilitate de a cuceri sufletul oamenilor, jertfirea brută a preotului și familiei sale?

La începutul războiului mondial, comandanții trimeteau în fața forturilor înălțările soldații masași sau îngrămădiți în 15—16 rânduri, pe cari îi coseau mitralierele în mod groaznic. Acest fel de luptă provoca acasă un potop de mizerii și de lacrimi. Mai târziu apoi, armatele au fost așezate în tranșee puternice și pondul principal nu mai era așezat pe jertfirea fără rost a soldaților, ci pe tactică.

Azi se dă cel mai aprig și necruțător război între credință și necredință, atât în teorie, cât și în practică. Ajunge și are înțeles să răspunzi taberilor crescând mereu a „celor fără de Dumnezeu” numai cu suferința, cu răbdarea și jertfa?

Nu sunt și mijloace „albe” în propagarea credinței creștine? Ba sunt, numai că ele rămân neîntrebuințate, pentru că prea s'a înrădăcinat în conștiințele noastre teoria mijloacelor „negre”.

Este de nelăgăduit — cred — adevărul, că ce rol imens a jucat în formarea duhului nostru religios-național cartea bisericească, cu ceaslovul și celelalte cărți; obiceiurile noastre de sărbători și mai ales cântarea bisericească, ce se auzea odinioară aproape în fiecare casă creștinească. Azi, aceste mijloace „albe” de propagarea vieții creștinești ni se par a fi de o însemnătate foarte micșorată. Foarte bine! Societatea creștinească de azi, atât de avansată în civilizație, nu se mai lasă satisfăcută de gusturile strămoșilor, ci pune în primul rând pe preotul său sub microscop și apoi cere alte mijloace de propagandă religioasă,

mai în concordanță cu gusturile ei. Să vedem, cine este preotul pus sub microscop? În aproape toate cazurile este un fiu de țaran din cutare sat. Biata lui mamă, femeie din popor, a postit vre-o câteva săptămâni, până a putut să-i câștige o pereche de încălțăminte. Unde a mai putut ea, sărmană, a se gândi și la câștigarea altor gologani, necesari la creșterea în maniere alese a fiului ei?

Societatea creștină, care cere preoți cu creierul rafinat și cu caracter de bronz, are posibilitatea să și-i crească așa. Alle contesiuni își cresc preoții în Paris, în Oxford și în Amsterdam; și atunci îi au cum îi poftesc. Dar să lași pe niște bieți părinți săraci să fomezze și să umble zdrențoși, până scot din copilul lor preot, și apoi să-i poftesci cum vrei Dta, care nu ți-ai bătut capul nici o clipă cu creșterea lui — este, evident, o pretenție nejustificată.

Am văzut credincioși în sate puternice, cari așteaptă, ca preotul lor să le fină conferințe, ba să le mai prezinte și câte-un film frumos, distractiv și instructiv, dar ei au o sală, undeva, atât de mică, încât dacă lumea se adună acolo, în 15 minute nu mai există un strop de oxigen. Un mijloc „alb” de propagandă religioasă ar fi ridicarea unei sale mari, dar satul nu vrea, simplaminte.

Am văzut sate unde, dacă fiecare credincios ar da un procent din banii cheltuiți pe lutun, s'ar putea înjgheba o minune de bibliotecă. Dar din cauză că satul nu vrea, așa lăncezește încă un mijloc „alb” de ridicare, al vieții religios-culturale de acolo.

Cei „fără de Dumnezeu” o spun pe față, că prin dinamitarea bisericii creștine și a preoției vor să transforme, până la rădăcini, întreaga societate umană, după calapodul inventat de ei.

Iată deci cum societatea, dacă nu din iubire creștinească, măcar din cele mai proprii interese ar trebui să jertfească din greu pentru formarea sufletescă a preoției în așa fel, încât ea să poată ținea pept, cu folos, atacurilor celor fără de Dumnezeu.

Asta se admite, că în război forța brută, singură, nu mai face o para chioară, dar în viața spirituală se crede, că stau lucrurile altcum.

Din tipografiile „celor fără Dumnezeu” răsar zilnic sute și mii de ziare, reviste și cărți, cari defaimă credința creștină; din tipografiile creștinești ar trebui să răsară și mai abilitate mijloacele de contra-propagandă.

Cu placul sau neplacul nostru, am ajuns timpul, când va trebui să discutăm academic: *cum trebuie să pregătim, pas de pas, viitorii preoți, în fața primejdiilor mari*, cari se apropie de biserică creștină. Cu jertfirea de sine nu mai merge. Va trebui să alegem între cele două tipuri de preoți: Unul, care — de dragul societății, își inchipue că creștinismul este o lege „neagră” și — șade, undeva, pe apă și tot cârpește la corabie și când a astupat o spărtură, apatună în corabie pe alta parte. Altul, care iese în fața dușmanilor credinței cu cartea în care, punct de punct, li-a frânt toate argumentele..

Trăim într-o vreme exagerat de naționalistă, încât și ciobanii cetesc broșuri de propagandă și se gândesc: încotro să apuce.

Dacă e vorba să rămâie, conform tradiției, mijloacele „negre” de muncă, apoi să rămâie; dar ochii nu ni-i putem închide în fața mulțimei mari de mijloace „albe”, cu cari ne lovesc dușmanii și pe cari va trebui să-i imităm, vrând-nevrând.

Despre ce să predicăm?

Duminică, 14 Februarie, pe baza Evangheliei despre femeia cananeiancă (Matei 15₂₁₋₂₈) vom vorbi despre Rugăciunea făcută cu stăruință.

În femeia cananeiancă (pagăna) întâlnim pilda unei mame îndurerate, care își iubește fiica îndrăcită într'atâta, încât nici o osteneală n'o împiedecă de a-i căuta vindecare pretutindenea.

Iubirea ei de mamă e gata la orice jertfă. Numai o astfel de iubire a putut răbda cuvintele aspre de încercare: „Nu se cuvine să iei pâinea copiilor (binefacerile mari aduse de Messia pe seama poporului Israel) și s'o arunci câinilor (păgânii, cari duceau o viață necurată). Inima de mamă nu se lasă nici umilită, nici abătută. Credința, încolțită în iubirea de mamă, pune pe buzele ei cuvintele: „Adevărat, Doamne, dar și câini mănâncă din fărâmașurile care cad dela masa stăpânilor“. Mântuitorul, văzând credința ei mare, face minunea și s'a tămăduit fiica ei din ora aceea. Aci vedem *credința*, ca o floare ce răsare din sămânța *iubirii* și e susținută de virtutea *smereniei*. Numai rugăciunea celui inzestrat cu o astfel de credință e roditoare.

Întâmplarea aceasta, dimpreună cu pilda despre văduva neobosită (Luca 18₁₋₇), ne arată: ce poate face *rugăciunea stăruitoare*.

Mântuitorul — când a zis: „*Cereți și se va da vouă; căutați și veți afla; bateți și se va deschide vouă*“, (Mat. 7₇) — ni-a pus în vedere cele 3 grade ale rugăciunii stăruitoare. Despre celce se roagă în felul acesta a zis: „Căci oricine care cere ia, cel care caută află, și celui care bate i se va deschide“. (V. 8.)

Pentru ca rugăciunea să obțină rezultatul dorit, ea trebuie să fie făcută „*în numele*“ lui Iisus Hristos (cu credință și încredere în El). Celce nu crede în El, și nu stă în comunitate de viață cu El, ca vița și mlădișă, (In 15₅), acela ia numele Lui îndeșert în rugăciune.

Deaceea zice ap. Iacob: „*Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți pe plăcerile voastre*“. (Iac. 4₁). Acelaș autor spune despre cel ce cere lui Dumnezeu: „*Să ceară, însă cu credință, fără să aibă nici o îndoială, pentru că cine se îndoiește este asemenea cu valul mării, mișcat de vânt și aruncat încoace și încolo*“. (Iac. 1₄)

Întâmplarea din Evanghelie trebuie aplicată la viața de azi. Câți părinți nu au și astăzi copii „*îndrăciți*“, *Ispitiți și chinuiți de demonii ce stăpânesc lumea (duhul vremii)? Aceștia aparțin doar numai trupesle părinților, sufletește sunt pierduți. Ce fac părinții lor? Unde caută vindecarea? Cazul cananiencel ne arată, că nu este vindecare decât la Iisus Hristos. Vindecarea se dă însă numai în schimbul unui preț, acela al *credinței părinților*.*

Câtă vreme părinții au credință și se știu ruga „*în numele lui*“ Iisus Hristos, scăparea copiilor din ghiarele demonilor e asigurată.

„*Dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai vărtos Tatăl vostru cel din ceruri va da cele bune celor cari cer dela El*“. (Mat. 7₁₁).

„*Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi*“. (Mat. 21₂₂).

„*Dacă cerem ceva după voința Lui, (In. 14₁₃), El ne ascultă, și dacă știm că el ne ascultă — orice îi cerem — atunci știm, că dobândim cererile pe care-i le-am cerut*“. (I. Ioan 5₁₄₋₁₆).

Informațiuni

Prea Sfinția Sa Părintele episcop Andrei a implinit, în Marția trecută, la sărbătoarea Întîmpinării Domnului, un an de arhipăstorie la noi. Din acest prilej, în decursul sfintei liturghii, s'a făcut slujbă de mulțumită.

După sf. liturghie, Preoșimea, în frunte cu arhimandritul Dr. Iustin I. Suciu, s'a prezentat la reședința episcopescă, pentru a exprima, prin cuvinte nemeșteșugite, sentimentele celor prezenți.

P. S. Sa a răspuns cu dragostea sa, pe care o are pentru toți, mulțumind de aceasta manifestație spontană. Apoi cei prezenți s'au întreținut, împreună cu P. S. Sa, asupra venirii la noi a lui Petrache Lupu.

Redacțional Rugăm pe cinstiții colaboratori să nu se neliniștească din pricina că n'am publicat până acum anumite articole cari ni-au fost trimise. Toate vin la rând, după rânduiala ce ni-am făcut-o la redacție. Între altele, avem și câteva chestiuni catihetice, cari, cele dintâi, firește, intră în programa organului eparhial.

Din pricina prisosului de material nou și neașteptat pentru acest număr, „Cronica“ și alte note rămân pentru numărul proxim.

Nr. 553/1937.

Comunicate

Aducem la cunoștința P. C. protopopii și C. preoșii, că călugării și călugărițele nu pot ieși din mânăstire fără buletin de voie eliberat de stareț.

Tot asemenea nici stareții și starețele nu au voie a ieși din mânăstire decât numai cu aprobarea Chiriarhului, conducătorul suprem al mânăstirii.

Calugării și călugărițele, precum și stareții și starețele, ce nu vor avea biletul de voie la ei sau ordinul Chiriarhului, vor fi arestați de organele polițienești și dați în judecată pentru delictul de „*exercițiu abuziv de funcțiune*“, prevăzut în art. 256 din noul cod Penal.

Invităm deci pe P. C. protopopii și C. preoșii, că întâlnind călugări, călugărițe, stareți și starețe, ce nu vor fi aflați cu actele în regulă, să-i dea pe mâna organelor polițienești.

Arad în 27 Ianuarie 1937.

† Andrei
Episcop

— o —

Nr. 902/1937.

Se aduce la cunoștință celor interesați, că examenul de capacitate a candidaților la preoție în Eparhia Aradului se vor ține Joi în 25 Februarie a. c. și în zilele următoare în sala de ședințe a Consiliului eparhial cu începere dela ora 8 dimineața.

Petițiunile se vor înainta aici până în 18 Februarie a. c. însoțite de următoarele acte:

1. Extras de botez,
2. Diplomă de bacalaureat,
3. Absolutorul teologic,
4. Certificat de moralitate și
5. Certificat de serviciu.

Arad în 1 Februarie 1937.

† Andrei
Episcop.

Nr. 590/1837

Comunicat

Oficiul de educație a Tineretului român, prin Inspectorul său general din Cluj, ne înștiințează, că este de dorit, ca la *Cursurile străjerești*, cari se țin în fiecare lună la Sf. Gheorghe, să participe câte 2—4 preoți, de preferință din localitățile, unde sunt organizații străjerești. Ceice participă la acele cursuri, primesc casă și masă, precum și costum de lucru. Plătesc numai drumul; cu biletul de 50% se întorc.

Aducem aceasta la cunoștință obștească, pentru doritorii de a participa, — cu adaosul, că aceștia au să se anunțe aici, arătând: în ce chip vor fi înlocuiți în cele preoțești? Anunțările să se facă aici în așa fel, ca să avem libere 20 zile dinaintea lunii respective, pentru ca să putem înștiința Secretariatul instituției (București Calea Victoriei 52), de unde se pot lua eventuale informații în prealabil și de unde vor primi și chemarea la curs.

Arad, 26 Ianuarie 1937.

Consiliul eparhial.

Concurse

Consiliul parohial ort. român din Socodor, protopresbiteratul Chișineu Criș, în urma rezoluțiunii Ven. Consiliului eparhial cu Nr. 7890/1936, publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala“, pentru îndeplinirea parohiei I-a, devenită vacantă prin decedarea preotului Ioan Mladin.

Beneficiile împreunate cu acest post de paroh sunt:

1. Folosința sesiei parohiale constătătoare din 32 jugh. cad. pământ arabil, care pentru anul curent este de jumătate.
2. Casa parohială.
3. Birul preoțesc legal.
4. Stolele legale.
5. Întregirea salariului dela Stat, pentru care parohia nu garantează.

Alesul preot va predica regulat în Duminecile și sărbătorile, când este de rând ca săplămânal. Va catehiza la școala primară de Stat, unde va fi repartizat de autoritatea sa superioară.

Va suporta, achitând regulat toate impozitele după întreg beneficiul preoțesc.

Parohia este de *clasa I-a (intâia) rurală*, deci dela concurenți se cere cvalificația pentru astfel de parohii.

Concurenții la acest post de paroh, se vor prezenta în vre-o Duminecă ori sărbătoare, — având în prealabil avizul protopopului, — în sf. Biserică din Socodor, pentru a face cunoștință cu credincioșii, a și arăta desleritatea în cele rituale, în oratorie și cântare, conformându-se întru toate dispozițiilor dela art. 33. al Regulamentului pentru parohii.

Cererile însoțite de actele justificatoare, adresate Consiliului parohial ort. român din Socodor, se vor înainta în termenul concursual Sfintei Episcopii din Arad, îndatorându se concurenții a cere în prealabil autorizația Prea Sf. Sale Părintelui Episcop eparhial, de a putea concura.

Dat în ședința Consiliului parohial ort. român din Socodor, dela 17 Decembrie 1936.

Aurel D. Popp ss.
președinte

Petru Brad ss.
notar

în conșelegere cu: P. Marșleu, protopop.

3—3

Pentru îndeplinirea parohiei I din comuna Beba veche, județul Timiș-Torontal rămasă vacantă în urma decedării preotului Andrei Baga, se publică din nou concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în organul oficial „Bis-rica și Școala“ conform hotărârei Consiliului parohial din Beba veche dela 16 Aprilie 1936 aprobată de Consiliul eparhial No. 3263/936.

Veniturile împreunate cu acest post de paroh sunt următoarele:

1. Una sesiune parohială în extensiunea ei actuală de 40 jug.
2. O grădină extravilană în extensiunea ei de azi.
3. Pentru răscumpărarea birului 4000 (patru mi) lei în număr.
4. Stolele legale.
5. Salariul preoțesc dela Stat, pentru care parohia nu ia nici o răspundere.

Alesul este obligat a plăti regulat toate dările după beneficiul său preoțesc, a predica în sf. biserică și a catehiza la școlile din această comună. De locuință se va îngriji cel ales.

Parohia este de *clasa I (primă)*; deci dela concurenți, se cere cvalificațiune de cl. primă rurală.

Cei ce doresc a concura la această parohie se vor prezenta în vre-o Duminecă sau sărbătoare în sf. biserică din Beba veche, pentru a și arăta destoinicia în cele rituale și oratorie, conform Art. 33 din Regulamentul pentru parohii.

Cererile de concurs cu actele justificatoare, adresate Consiliului parohial din Beba veche, se vor înainta în termenul concursului, Sfintei Episcopii din Arad, având fiecare concurent a cere în prealabil autorizația Prea Sfințitului Episcop eparhial, spre a putea concura.

Arad, 21 Ianuarie 1937.

Consiliul eparhial ort. rom.
Arad.

2—3